

בש"פ 2171/14 - שמעון פינטו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2171/14

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקש: שמעון פינטו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע מיום 10.3.2014 בעמ"ת 11251-03-14
שניתן על ידי כב' הנשיא י' אלון

בשם המבקש: עו"ד שרון וקנין

החלטה

זוהי בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד הנשיא י' אלון) מיום 10.3.2014, שקיבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום באשקלון (כבוד השופט ע' כפכפי) מיום 4.3.2014 והורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

1. נגד המבקש ונגד אדם נוסף (להלן: הנאשם 2, ולהלן יחד: הנאשמים) הוגש ביום 30.1.2014 כתב אישום לבית משפט השלום באשקלון בגין עבירות של התפרצות, הסגת גבול פלילית, גניבת רכב, ניסיון גניבת רכב, גניבה, היזק לרכוש במזיד וקשירת קשר לביצוע פשע. על פי המתואר בכתב האישום החל מחודש יולי 2013 ועד לחודש ינואר 2014 ביצעו הנאשמים, יחד עם אחרים, מספר עבירות רכוש הכוללות גניבת משאית, גניבת מלגזות, וכן פריצה ונסיונות נוספים לגניבת מלגזות. הנאשם 2 הואשם בנוסף בגניבת מוצרי אלקטרוניקה ותכשיטים מבית מגורים. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרו של הנאשמים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. הנאשמים לא חלקו על

קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתם באישום הראשון בכתב האישום, בו נטען כי השניים גנבו משאית וגרר המחובר אליה ונתפסו על ידי המשטרה שעה שנסעו ברכב לאחר אותה המשאית, בה נהג אחר בשליחותם. עוד הסכימו הנאשמים כי די בראיות לכאורה באישום הראשון כדי להקים נגדם עילת מעצר, אך ביקשו לדחות באותו השלב את טענותיהם באשר לקיומן של ראיות לכאורה ביתר האישומים.

במסגרת תסקיר מעצר שנערך בהוראת בית משפט השלום בעניינו של המבקש ציין שירות המבחן כי המבקש הורשע בעבר במגוון עבירות ואף ריצה עונשי מאסר; כי אף שהמבקש מבטא שאיפה לנהל אורח חיים נורמטיבי בפועל הוא מתקשה "לוותר על הרווחים שמפיק מהתנהלותו השולית" וכי פער זה מעמידו בסיכון לרצידיביזם. כן ציין שירות המבחן כי הליכים פליליים קודמים לא היוו גורם מרתיע עבור המבקש, וקבע כי מהמבקש עולה "רמת סיכון גבוה להישנות התנהגות פורצת גבולות". יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם לטובה מחלופת המעצר שהוצעה וקבע כי יש בחלופה זו, בשילוב עם איזוק אלקטרוני, כדי לצמצם את רמת הסיכון העולה ממנו. על כן, המליץ על שחרורו של המבקש לתנאי מעצר בית מלאים ובאיזוק אלקטרוני. גם בתסקיר מעצר אשר נערך בעניינו של הנאשם 2 המליץ שירות המבחן על שחרור לחלופת מעצר. בעקבות המלצות תסקירי שירות המבחן הורה בית משפט השלום ביום 4.3.2014 על שחרור הנאשמים למעצר בית, בהדגישו כי על אף היקף העבירות החמור המיוחס לכל אחד מן הנאשמים חלופות המעצר שהוצעו ראויות ומספקות בנסיבות העניין.

2. על החלטה זו הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי בבאר שבע. בהחלטתו מיום 10.3.2014 קיבל בית המשפט המחוזי את ערר המשיבה וקבע כי חלופות המעצר, ראויות ככל שתהינה, אינן יכולות לאיין את מסוכנותם של הנאשמים נוכח אופיין של העבירות שביצעו לכאורה, עברם הפלילי המכביד, קיומם של עונשי מאסר על תנאי אשר היו תלויים ועומדים נגדם בעת ביצוע העבירות לכאורה והאמור בתסקירי שירות המבחן. בית המשפט ציין כי הנאשמים הצהירו בעת הדיון בערר כי מסכימים לקיומן של ראיות לכאורה גם ביחס לחמשת האישומים הנוספים בכתב האישום, והדגיש כי בעקבות כך מתעצמת עילת המעצר נגדם, שהיתה קיימת אף טרם הדיון בערר. בית המשפט המחוזי לא התעלם מכך שהעבירות המיוחסות לנאשמים הינן עבירות רכוש, אך ציין כי בנסיבות המקרה הכוללות, בין היתר, התארגנות בחבורה, תכנון מוקדם, פריצות חוזרות למפעלים ומגרשי חניה של חברות רכב וגניבת ציוד יקר ערך, מתגבשת מאליה המסוכנות הנודעת מהם. על כן, קבע בית המשפט, קשה בנסיבות אלו לקבל את המלצת שירות המבחן לפיה חלופות המעצר יהוו מחסום אשר ירתיע את הנאשמים מביצוע עבירות ויגנו על הציבור מפני מסוכנותם. לסיום התייחס בית המשפט לטענת הנאשמים לפיה שניים מן המעורבים האחרים בפרשה שוחררו לחלופת מעצר, וכי עובדה זו יש בה כדי להצדיק את שחרורם. בדחותו את הטענה קבע בית המשפט כי נסיבותיהם של האחרים שונות מנסיבותיהם של הנאשמים נוכח מידת מעורבותם בביצוע העבירות, מאפייניהם האישיים ועברם הפלילי. בשל כל הטעמים הללו, הורה בית המשפט המחוזי על מעצר הנאשמים עד תום ההליכים נגדם.

3. מכאן בקשת רשות הערר בה טוען המבקש כי החלטת בית משפט השלום בעניינו הייתה סבירה, מנומקת ומוצדקת, וכי יש בתנאי מעצר הבית שהוצעו כדי לאיין את מסוכנותו. המבקש מוסיף ומדגיש כי שהה בעבר בתנאי מעצר בית על פני תקופה של למעלה משנה מבלי שהפר את התנאים, וטוען כי יש בעובדה זו, כמו גם בהמלצת שירות המבחן כגורם מקצועי, כדי ללמד כי מן הראוי לתת בו אמון. כמו כן שב המבקש וטוען כי הופלה לעומת אחרים המעורבים בפרשה אשר שוחררו למעצר בית, וכי בית המשפט לא ערך אבחנה מبدלת מספקת בין כלל הנאשמים בפרשה "הן בבחינת העושה והן בבחינת המעשה". על כן, עותר המבקש להשיב על כנה את החלטתו של בית משפט השלום באשקלון ולהורות על שחרורו לחלופת המעצר שאושרה באותה החלטה.

4. דין הבקשה להידחות. כלל הוא כי רשות לערור בפני ערכאה שלישית תינתן מקום בו נסיבות המקרה מעלות סוגיות בעלות חשיבות משפטית, ציבורית או אחרת החורגת מעניינו הפרטני של המבקש (ראו: בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-7 (17.4.2011)). לא שוכנעתי כי המקרה דן חורג מעניינו הקונקרטי של המבקש, או כי מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מן ההלכה הנוהגת. טענות המבקש נטועות כולן בנסיבותיו הקונקרטיות, והן נדונו והוכרעו בהחלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי. אשר להמלצת שירות המבחן בדבר שחרור המבקש לחלופת מעצר, המלצה זו נושאת אמנם משקל אך בית המשפט רשאי לסטות ממנה בהתקיים טעמים המצדיקים זאת (ראו גם: בש"פ 8902/02 נבולסי נ' מדינת ישראל (30.10.2002); בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל (29.6.2005)) ובמקרה דנן, בצדק עשה כן.

הבקשה נדחית, אפוא.

ניתנה היום, כ"ג באדר ב' התשע"ד (25.3.2014).

שׁוֹפֵט